

S A M U E L
B J Ø R K

CLONA

PLUS

Clona

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.nakladatelstviplus.cz
www.albatrosmedia.cz

Samuel Bjørk
Clona – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

CLONA

**S A M U E L
B J Ø R K**

CLONA

Přeložila Daniela Mrázová

P L U S

This translation has been published with the financial support of NORLA.

Tento překlad vychází s finanční podporou literární agentury NORLA.

Na Boží hod roku 1999 přejížděl jeden důchodce cestou autem z Osla do Hemsedalu hory. Muži bylo jedenasedmdesát, byl vdovec a vracel se od dcery, u které slavil Vánoce. Tuhle trasu odjakživa miloval, a to ze dvou důvodů. Zaprvé neměl rád město, a tak pokaždé spokojeně opouštěl lidi a jejich neutuchající potřeby. A zadruhé ho cestou obklopovala výjimečně půvabná příroda. Lesy, jezera, horské pláně a vrcholy byly v jakémkoli ročním období zkrátka úžasné. Norsko ve své nejlepší podobě. Nefalšovaná nádhera, kam se podíváš. Toho roku přišla zima předčasně, a když krajinu pokrýval čarovný sníh, jako by člověk projížděl krásnou nehybnou pohlednicí. Tak to obvykle bývalo. Starci však dělal problémy zrak, a zoufale se proto pokoušel vyjet brzy, aby si cestu domů mohl vychutnat. Za světla. Jenže tentokrát se včas nevypravil. Padla tma. Neměl ji rád. Sedět za tmy doma u krbu bylo něco jiného, v tom si liboval, vůbec mu pak nevadilo, že se Země pootočila, a i on se zanořil do noční temnoty, kdepak, to se cítil báječně útulně. Mohl si nalít skleničku něčeho dobrého. Zalézt na pohovce pod deku, zatímco venku procitají do nočního života zvířata a mráz přitahuje, až v tlustých roubených stěnách praská. Jenže v autě? Takhle daleko od domova? To se mu nelíbilo ani za mák. Zpomalil a obličej ještě víc přiblížil čelnímu sklu. Koupil si přídatvná dálková světla, silná, pro takové případy jako dnes, a také je zapnul, poté co oblohu zahalily mraky a pohltily poslední slabou záři měsíce. Náhle se rozhostila omračující ledová tma. Stařec se nadechl a na okamžik zauvažoval, zda nemá zastavit a počkat. To je ale pitomost, panebože. Venku je skoro dvacet pod nulou a k nejbližšímu obydlí daleko. Musí prostě vydržet. Zvládnout to co nejlíp. Už si chtěl pustit rádio, aby neusnul, když vtom přední reflektory znenadání cosi osvětlily, až mu nohy rázem sklouzly z pedálů.

Do prdele.

Na silnici se objevila postava.

Co to sakra...?

Padesát metrů.

Dvacet metrů.

Deset metrů.

Zoufale dupl na brzdu, ucítil srdce až v krku, klouby prstů na volantů mu zbělely, svět se mu už už hroutil před očima, ale auto nakonec zastavilo.

Lapal po dechu.

Co to sakra je?

Na vozovce před ním stál malý chlapec.

Nehýbal se.

Měl promodralé rty.

A na hlavě srnčí paroží.

Část první

Duben 2013

1

Kudrnatému klukovi na zadním sedátku pramičky bylo asi deset a snažil se chovat co nejtišeji. Letmý pohled na otce u vesel ho zahřál u srdce. Zase u táty. Konečně. Uběhlo totiž už hodně času od chvíle, kdy se máma po poslední návštěvě doslechla, co dělali. V tátově domě daleko v lesích, téměř na horách, v barabizně, jak tomu přezdívala. Pokoušel se jí vysvětlit, že nevadí, když táta nevaří takové obědy jako ona, když v domě kouří a v obýváku má pušku. S tou se střídají bělokurové, ne lidi, ale máma tohle nechtěla slyšet. Už žádné návštěvy. Dokonce zavolala na policii, nebo možná ne na policii, ale každopádně někomu, kdo přišel a mluvil s chlapcem u kuchyňského stolu a zapisoval si do notesu. Potom tátou dlouho neviděl. Až teď.

Rád by mu řekl, že od poslední toho hodně přečetl. Knížky o rybaření. Z knihovny. Že teď zná jména celé řady ryb: síh, siven, mník, pstruh, losos, a že se v takovémhle jezeře nenachází štika, protože ta se ráda schovává v rákosí. Tady rákosí nerostlo, hranici vody lemoval mokřad, nicméně kluk mlčel, protože to se naučil. Na rybách se pokud možno nemluví, leda hodně potichu, když táta sám něco řekne.

„První letošní výprava na Svarttjønn,“ zašeptal otec a přes plnovous se na chlapce usmál.

„Pokaždé je stejně kouzelná,“ poznamenal syn také šepem a tělem mu znovu projelo teplo, když si všiml, že na něj otec mrkl.

Kluk se to mámě pokoušel vysvětlit už mnohokrát. Jaké je to s tátou. Že se mu u něj moc líbí. Za okny zpívají ptáci. A stromy voní. Že vřdycky nejde jen o peníze, že za to táta nemůže, že lidé nechtějí kupovat jeho obrázky, že se oběd dá sníst i neumytýma

rukama a bez ubrusu na stole, ale nechtěla to slyšet a někdy bylo hrozně těžké najít správná slova, takže se o to přestal pokoušet.

Být u táty.

Vzhlédl k mrakům a zadoufal, že brzy odtáhnou. Vyjasní se a budou vidět hvězdy. Pak ryby berou. Znovu se zadíval na otce, na jeho silné paže, které tiše zvedaly vesla z vody černé jako tér, a rád by podotkl, že také trochu cvičil a brzy bude umět veslovat, ale neřekl nic. Necvičil ve fitness centru, kde pracovala matka, tam děti nesměly, trénoval doma ve svém pokoji, dělal kliky a sklapovačky už bezmála půl roku prakticky každé odpoledne a také se na sebe několikrát díval v zrcadle, jenže svaly mu vůbec nerostly. Přesto měl aspoň plán. Snad příští léto. To už snad budou vidět. Kudrnatý kluk si představoval, jak se to odehraje. Vejde brankou s batohem na zádech, možná v nějakém tričku, co nosí chlapi v mámině fitness centru, bude mít silné osvalené paže, které umějí veslovat, takže si táta bude smět sednout dozadu a on sám pověsleje přes jezero.

„Rybaření bez piva je o ničem,“ zašeptal otec a znovu zamrkal, pak sáhl mezi nohy a otevřel další zelenou plechovku ležící na dně lodky.

Kluk přikývl, i když věděl, že mimo jiné právě o tomhle mluvila matka s lidmi, kteří přišli na návštěvu. O tom, že táta moc pije a že je to nezodpovědné. Svarttjonn. Krásné utajené jezírko v horách, o němž moc lidí nevědělo. Teď na něm pluli spolu oni dva, a tak se snažil na problémy nemyslet. Na to, jak máma řekla, že bude konec. S návštěvami u táty. Že tohle je možná naposledy.

„Nahodíme?“ zeptal se otec polohlasem a složil vesla do pramíčky.

„Mušku, nebo třpytku?“ zašeptal kudrnatý kluk. Věděl, že tahle otázka je důležitá, i když zatím úplně nechápal proč.

Otec znovu upil z plechovky a pohlédl nejprve na mraky a potom na temné jezero.

„Co myslíš?“

„Třpytku,“ odpověděl chlapec zprvu mírně nejistě. Vzápětí ucítil ve tvářích příjemné mravenčení, když otec s úsměvem přikývl a otevřel krabičku s nástrahami ležící vedle něj na sedátku.

„Na muškaření už je moc tma, nemyslíš?“

„Jo,“ přikývl kluk a vzhlédl k mrakům. Na chvilku se zatvářil, jako by si vůbec nevšiml toho, že obloha není tak jasná, jak by měla.

„Tady máš,“ řekl otec, poté co navázal barevnou nástrahu s háčkem na konec vlasce.

Nastal slavnostní okamžik, kdy chlapec vzal prut do rukou, a i když věděl, co mu otec řekne, předstíral, že je to pro něj něco nového.

„Moc neťukej o dno, abys ho nezčeřil, jasné?“

„Jasně,“ přitakal a švihl prutem přes okraj pramice.

Podrzet naviják. Nadzvednout prut. Pustit přesně v pravý okamžik. Kudrnatý kluk znovu pocítil, jak ho zalévá teplo. Otcův pohled mu sděloval, že všechno provedl správně, barevná nástraha s háčkem prolétla vzduchem a dopadla do černé vody s téměř neslyšitelným šplouchnutím.

„V klidu,“ zašeptal otec a otevřel si další pivo. „Navíjej. A s citem.“

Chlapec poslouchal otcovy pokyny. Hned se ho zmocnila chuť říct matce, že se plete. Loďka. Jezero. Byl u otce rád. Ať si lidé s notesy říkají, co chtějí. Možná by se sem mohl i přestěhovat. Krmit ptáky. Pomáhat se střechem na domě. Opravovat schody, na nichž se uvolnily dlaždice. Představy, jak by to bylo prima, ho zaměstnaly natolik, až málem zapomněl, že v rukou drží prut.

„Zabrala!“

„Cože?“

„Zabrala ti!“

Klučinu probral pohled na ohýbající se prut. Začal točit navijákem, ale ten se skoro nechtěl hnout.

„Pořádná!“ vykřikl, úplně přitom zapomněl, že má vlastně být potichu.

„Sakra,“ ulevil si otec a přesedl si na zadní lavičku. „Na první nahození, netrefils náhodou dno?“

„Myslím... že... ne...“ vykoktal chlapec a navíjel ze všech sil. Šlo to tak ztěžka, až se pramička pomalu sunula ke břehu.

„Už to bude,“ zazubil se otec a natáhl ruce přes bort. „A do prdele.“

„Co je to?“

„Nedívej se tam, Thomasi!“ zvolal otec znenadání, když to, co viselo na háčku, vystoupalo pod hladinu.

„Tati?“

„Lehni si do lodi. Nedívej se!“

Moc rád by poslechl, ale uši mu nefungovaly, jak by měly.

„Tati?“

„Dolů, Thomasi, nedívej se!“

Přesto se podíval.

Na dívku vznášející se ve vodě pod nimi.

Na její modrobílý obličej.

Na otevřené oči.

Na mokré oblečení, které se jí nadouvalo kolem těla a které bylo na výlety do lesa příliš sporé.

„Tati?“

„Lehni si do lodi, Thomasi! Sakra práce!“

Klučina už toho víc neviděl, protože otec se znenadání vrhl přes sedátka k němu.

A přitlačil ho ke dnu pramice.

2

Nebyla pravda, že se Karoline Bergová bojí létat. Používala tu frázi jen jako výmluvu. Popravdě se bála cestování vůbec. Nejraději zůstávala doma. Líbil se jí život v zajetých kolejích, dokonce ty své zajeté koleje *potřebovala*.

„Nemohla bys přijet na návštěvu, mami?“

„Ráda bych, Vivian, ale víš přece, že se bojím létat...“

„Tak bys mohla jet vlakem, mami.“

„Šestnáct hodin namačkaná jako sardinka v krabici s lidmi, které neznám?“

„Já vím, ale strašně bych chtěla, abys mě viděla tančit.“

„Vždyť jsem tě viděla tančit, Vivian. Už tolikrát.“

„Jasně, ale tohle není kulturák v Bodø. Tohle je osloská opera, mami. Opera! Říkala jsem ti, že jsem dostala angažmá v souboru Alexandera Ekmana? Budu tančit v Labutím jezeře. V Labutím jezeře!? Vždyť to je naprosto šílené!“

„Fantastické, Vivian, blahopřeu, miláčku.“

„Ty tam na severu obrůstáš mechem, mami, a jsi úplně sama. Nemohla by sis udělat výlet do Osla? Zajdeme si do restaurace, co? Slyšelas o té Maaemo? O té z michelinského průvodce, a vůbec, nemohly bysme...“

Samozřejmě že chtěla vidět, jak dcera tančí.

Panebože, o nic jiného ani nestála.

„Nemohly bychom se domluvit, že se uvidíme doma, až přijedeš?“

„Jasně, mami. Ale teď už musím běžet, máme zkoušku. Jsi v pohodě?“

„Jsem, Vivian, na mě nemysli.“

„Dobře, mami, zavoláme si.“

„Určitě.“

Panebože, jak k tomu vlastně došlo?

Že jí dny začaly prokluzovat pod rukama?

Kam se poděl její život?

Život, o kterém snila?

Bylo jí dvaadváct, ale cítila se na sto. Každou sobotu se v podniku Sydvest dívala na krevetový chlebiček před sebou, a i když to neřikaly nahlas, v duchu věděla, že se jí smějí. Kamarádky. Ty samé co kdysi před tolika lety. Střední škola v Bodø. Svátý týden. To ona měla plány. Do Indie. Do Afriky. Trhat jablka v Guatemale. Hrát na kytaru na ulici v Amsterdamu. Ostatní před sebou nic takového neměly, měly se vdát, mít děti, pracovat na obecním úřadě, v supermarketu, nebo alespoň zůstat v Bodø, ale teď to vypadalo, že všechny projezdily celý svět, všechny kromě ní.

Na jaře před dvěma lety odjela Vivian do Osla na konkurz. Silná a půvabná Vivan, která přišla na svět tak znenadání, skoro jako by se vynořila odnikud. Letiště v Bodø. Letadla odtud tenkrát odlétala do celého světa a sem přilétali vojáci NATO na vojenská cvičení. To bylo Karoline Bergové dvacet a žila si bezstarostný život. On pocházel z Anglie a zanechal ji tady s velkým břichem a bez adresy.

Jeho vina?

Luke Moore z Leedsu, hezký pilot s tmavými kudrnami.

Žes nikdy nikam neodjela, Karoline?

Za to si můžeš sama.

Bydlela v malém bytě pouhých dvě stě metrů od letiště, ale sama na ně nikdy nevkročila.

Nebyla nikde.

Do Alicante se prostě musíte podívat, tam je to tak náááádherný.

Mette.

Která dokonce bývala její nejlepší kamarádka, jenže teď už není, manžel, děti, pěkný dům v Hundstadu, každé léto na dovolené někde daleko odsud.

Kristepane, Key West, jasně že jsem slyšela, že je tam hezky, ale zbláznila ses, nebo co?

Synnøve.

Která na zakládce sotva uměla spočítat, kolik je dvakrát dva, ale pak ulovila podnikatele z Harstadu, co měl rád jachty a investoval do zahraničních nemovitostí.

Smály se jí, ano, smály.

Pokaždé když přišly do samoobsluhy.

Ne nahlas, ale viděla to na nich.

„Chcete účtenku? Tašku?“

Zboží na pásu a ten neutuchající zvuk.

Kristepane, jak ten zvuk nenáviděla.

Celozrnný chléb.

Píp.

Mléko.

Píp.

Zvýhodněné balení čtyř limonád.

Píp.

Jsi ošklivá.

Píp.

Nikdy nic nedokážeš.

Píp.

Ale pak, ve vši tajnosti, ano, jen kdyby to věděly, zavolala na číslo, které našla na internetu. Než se odvážíla, vypila několik skleniček červeného vína. Zpočátku párkrát bez jediného slova zavěsila, měla úplně zpocené dlaně, ale na třetí pokus si troufla promluvit.

Psycholog.

Propánajána, další námět klepů, další důvod k výsměchu, přesto se odvážíla.

Naštěstí.

Letiště v Bodø.

Bydlela poblíž už téměř pětatřicet let, ale nikdy nebyla uvnitř.

Karoline Bergová za sebou táhla velký červený kufr, nový kufr, překonala poslední metry před vchodem a pak se zastavila a nadechla.

Cože to ten psycholog říkal?

Krůček po krůčku.

Tak jo, tohle zvládneš, Karoline.

Spatřila svůj odraz v lesklých posuvných dveřích. Málem se jich mohla dotknout, ale přesto se zdálo, že jsou z jiné planety. Koupila si nové oblečení. Zašla ke kadeřnici. Ano, poté co konečně zvládla ten telefonát, udělala všechno, co jí řekl. Ne hned po prvních rozhovorech, ne, to měla pocit, že se jí všechno hnusí. Jako by jí z úst pokaždé, když je otevřela, vycházely výkaly. Pokládal jí tolik osobních otázek. Týkajících se věcí, na které nikdy nemyslela. Jaký vztah jste měla k otci? Jak to chodilo mezi vámi a vaší matkou? Propánajána, úplně se jí točila hlava, dělalo se jí zle, mozky se jí valily myšlenky a pocity, o jejichž existenci neměla ani tušení, v noci nemohla spát. Ale pak, po několika týdnech, jako by se jí nitro uvolnilo. Jako by se v ní strhla lavina. A poté co se Karoline konečně otevřela, lavina se nedala zastavit.

Usmála se na svůj odraz.

Moc ti to sluší, Karoline.

Jsi moc šikovná, Karoline.

Máš nový kabát, Karoline? Opravdu pěkný.

Ukládal jí takové úkoly.

Musíte se naučit mít se ráda.

Oslo?

Hlavní město.

Už tak dlouho se tam toužila podívat.

Vidět královský zámek. Parlament. Třídu Karla Johana. Národní divadlo. Frognerský park a v něm všechny ty sochy. A samozřejmě Operu.

Naposledy se zhluboka nadechla, přinutila se k posledním krokům. Jedna noha. Pak druhá. A byla uvnitř. V odletové hale. Trochu se jí zatočila hlava, ale nezastavila se. Jde to dobře, Karoline. Jen ještě kousek. Tam. Modrá obrazovka. SK4111. SAS. Oslo. Odlet ve 12.35.

Už letím, Vivian.

Máma už letí, aby tě viděla tančit!

3

Holger Munch si u okna svého malého bytu zapaloval toho dne už čtvrtou cigaretu a připadal si jako pitomec. Do města přišlo jaro, stromy u Bislettského stadionu se začínaly zelenat, jenže tím seznam věcí, díky nimž se cítil lépe, končil. Zima byla těžká. *Ne, naopak dobrá, a proto se cítil tak hloupě.* Měl neplacenou dovolenou. Jeho dcera Miriam totiž utrpěla úraz. Vzal si volno, aby jí pomohl dostat se zpátky na nohy. Neštěstí rodinu znovu stmělilo. Svůj bývalý dům ve čtvrti Røa opustil už před více než deseti lety, jenže celou tuhle zimu jako by se tehdejší tragické okolnosti rozplynuly, jako by k rozvodu s Marianne málem nikdy nedošlo. Miriam byla nejdřív hospitalizovaná, ale poté co se její stav zlepšil, ji převezli do původního domova. A tak se přidal. Nový partner jeho bývalé ženy Rolf se kvůli Miriamině rekonvalescenci odstěhoval a Munch využil příležitosti a zabral jeho místo. Takže byli téměř zase jedna rodina. *Do hajzlu, vždyť mu mělo dojít, že to nepotrvá věčně. Bože, jak mohl být tak hloupý.* Společné večere kolem pěkného stolu v obývacím pokoji. Toho stolu, který si koupili společně před tolika roky, zrovna když začínal jako vyšetřovatel vražd a poprvé měli trochu peněz nazbyt. Páteční večery u televize jako úplně normální rodina. On a Marianne na jedné pohovce, mezi nimi vnučka Marion. Málem o Miriam přišli, mělo mu dojít, proč se bývalá žena chová takhle. Jako by se vrátily staré časy. Jako by byli zase spolu.

Ani ho neobviňovala, ačkoli vinu za to, že dcera málem přišla o život, nesl Munch. Nebo jak se to vezme. Vyšetřovací jednotka oddělení vražd pátrala po choromyslném vrahovi a Miriam se stala jeho poslední obětí. *Mohla se stát jeho poslední obětí.*

Munch znovu potáhl z cigarety a zavrtěl hlavou. Strach se mu dosud z těla úplně nevytratil. *Co kdyby...? A co když...?* Ale dopadlo to dobře. Naštěstí. A tak ho to příjemně ukoľévalo. On a Marianne. Miriam. A malá Marion. Dokonce si znovu navlékl snubní prsten. Pitomec jeden, nejspíš právě toho si všimla. Před pouhými pár dny, zrovna když kouřil, vyšla na schody za ním.

Hele, Holgere, musíme si promluvit...

Vyčetl jí to z očí.

Rolf se zítra vrací...

Jen přikývl. Sbalil si to málo, co si přinesl, a schlíple dům opustil, už podruhé.

Pitomec jeden.

Jako přihlouplý puberták.

Co si vlastně myslel?

Munch típl nedokouřenou cigaretu v popelníku u okna, a zatímco se chystal zapálit si další, zazvonil mu telefon.

Jméno na displeji.

Které neviděl už dlouho.

Anette Goliová.

Schopná světlolvasá policejní právnička udržovala za jeho nepřítomnosti jednotku v chodu.

„Prosím, tady Munch.“

„Ahoj, Holgere,“ ozval se přátelský hlas.

Holger Munch působil už něco přes deset let jako vedoucí zvláštní vyšetřovací jednotky, která měla kanceláře v Mariboeho ulici, a za tu dobu kolem sebe shromáždil nejschopnější lidi z celého Norska. Anette Goliová k nim bezpochyby patřila. Nedalo se popřít, že mezi jednotkou a vedením sídlícím na policejním ředitelství ve čtvrti Grønland panují rozpory. Munch upřednostňoval vlastní postupy, jenže to se ne úplně všem líbilo. Mezi nespokojené patřil i jeho nadřízený Mikkelson. Munch si byl celkem jistý, že pokud by za sebou jeho jednotka neměla tak vysoké procento objasněných vražd, Mikkelson by zařídil, aby se přestěhovala zpátky na ředitelství a on mohl dozírat, co se děje. Politika. Kontrola. Roli diplomata na sebe většinou brala Anette Goliová. Držela systém pohromadě.

„Jak se vede?“ zeptala se. „A jak se daří Miriam?“

„Miriam se má dobře,“ odpověděl Munch a natáhl se pro další cigaretu. „Čím dál líp vlastně, už zase mluví, sice ne úplně zřetelně, ale zlepšuje se to.“

„To ráda slyším,“ poznamenala Anette a hlas jí zvážněl. „Pro-miň, že tě ruším, ale musím s tebou mluvit. Mikkelson chce znovu zprovoznit naši jednotku. Žádný nátlak, samozřejmě, jen jestli jsi připravený se vrátit.“

„Jde o tu dívku v jezeře?“

„Ano. Takže o tom víš?“

Život na Røa ukolébál Muncha k nečinnosti, přebýval ve své bublině a snažil se držet si realitu od těla, jenže před touhle událostí se nedalo uniknout. Byly jí plné noviny. Dívka v baletním kostýmu nalezená v horském jezeře daleko od lidí.

„Tak trochu,“ odpověděl Munch. „Víme, kdo to je?“

„Vivan Bergová, dvaadvacet let, se stálým angažmá ve státním baletu.“

„Podívejme se,“ podotkl Munch. „Takže byla z Osla?“

„Vlastně z Bodø, ale bydlela v Oslu, proto Mikkelson chce, abychom ten případ převzali my.“

„Pohřešoval ji někdo?“ zeptal se Munch. Cítil, že se vrací do práce.

Policejní mozek.

Dívka v baletním kostýmu?

V jezeře daleko v horách?

Podrobnosti dosud vytěšňoval, jenže teď už to postrádalo smysl. Byl zpátky ve svém malém bytě, sám. Snubní prsten bezpečně zavřený ve skříňce nad umyvadlem.

„Ne, z nějakého důvodu ne.“

„Tak jak jsme přišli na to, co je zač?“

„Přijela jí na návštěvu matka z Bodø, chtěla ji překvapit, ale nenašla ji doma.“

„Krucinál,“ zaklel Munch.

„Moje řeč,“ přitakala Anette. „Tak co říkáš? Jsi připravený? Na-startujeme to tu zase? Postavíme jednotku znovu na nohy?“

„Kdo za ten případ odpovídá teď?“

„Kriminálka, ale jen předběžně. Přidělí nám ho, pokud budeš
mocht.“

„Jsi v kanceláři?“

„Ano.“

„Budu tam za dvacet minut,“ oznámil Munch a zavěsil.

4

Mia Krügerová se zrovna chystala zalepit páskou poslední kartonovou krabici, když vtom jí na otevřeném notebooku na stole zašvitořil Skype. Čtyřiatřicetiletá žena se při zjištění, kdo volá, usmála.

Endless Summer.

Šest měsíců na plachetnici v Karibiku.

Zvedla z podlahy šálek kávy a posadila se na pohovku s nohama skrčenýma pod sebou.

„Ahoj Mio, jak se vede? Už sis objednala letenku?“

Viktor Vik. Bývalý kolega, který už před mnoha lety opustil studené Norsko i práci u policie, aby se vydal za svým snem.

„Včera,“ přikývla Mia. „S mezipřistáním v New Yorku.“

„Prima,“ usmál se opálený obličej na displeji. „Kdy přiletíš?“

„Příští úterý. Jste na Svatém Tomáši, ne?“

Za Viktorem se objevil číšník tmavé pleti a na stůl postavil drink s parapíčkem.

„Ne, kotvíme v přístavu v Road Town na Tortole. Na Tomáši je to otrava.“

„Vážně?“

„Přístav pro velké výletní lodě, chápeš? A navíc právě tam míří všichni američtí turisté.“

„Mám teda dojet za vámi?“

„Ne, ne,“ zaprotestoval Viktor a z kapsy pestrobarevné košile vytáhl pár dolarových bankovek.

Číšník pokývl a zmizel. Mia zaznamenala v pozadí palmu. Větrák na stropě. Kolem prošla pevně se objímající dvojice s drinky v rukou, ona v bílých bikinách, on do půl těla nahý.

Karibik.

Pořád ještě málem nevěřila, že je to pravda.

„Vyzvedneme tě. Žádný stres. Sakra, tady je ale dneska vedro, co u vás? Pořád zima?“

Zamrkal a otřel si čelo hřbetem ruky.

„Ne, počasí se už začíná podobat jaru,“ odpověděla Mia a letmo vyhlédla z okna.

Neduživé slunce vysílalo vlažné paprsky přes téměř prázdnou podlahu obývacího pokoje. Duben. Jarní Oslo. Třináct stupňů. Těžká tma, která na hlavním městě spočívala celou zimu, konečně zmizela, ale takovéhle jaro nebylo nic proti tomu, co Miu čekalo.

Panenské ostrovy.

„Tady je léto po celý rok,“ usmál se Viktor Vik a znovu upil drinku. „Jsem moc rád, že se to podařilo, Mio. Rád tě zase uvidím. Zavolaš mi, než nasedneš do letadla? Abych věděl, že jsi na cestě?“

„Jasně,“ přitakala Mia. „Myslím, že mám být na Svatém Tomáši v úterý kolem jedné hodiny.“

„Jo, to sedí, je to ranní let z New Yorku,“ přikývl Viktor. „Dám ti vědět, kdybychom museli kotvit někde jinde, dobře?“

„Fajn.“

„*Endless Summer* čeká,“ usmál se Viktor Vik a naposledy zvedl sklenici. Pak stiskl nějakou klávesu a zmizel.

Mia Krügerová sklopila displej notebooku a tělem se jí rozlilo teplo.

Šest měsíců na plachetnici.

Proč ji tohle nikdy nenapadlo?

Táta sklánějící se doma v kuchyni v Åsgårdstrandu nad jachtařskými časopisy, které si předplácel.

„Mio, koukni na tenhle J-Class Endeavour. Už jsi někdy viděla něco tak krásného?“

Osm let. Chvilé, kdy s ním mohla být o samotě. Její dvojče Sigrid někde pryč. Na baletu. Ve sboru. U koní. V tom se od sebe lišily. Sigrid byla vždycky aktivní. Mia klidnější. Neměla moc v oblíbené předvádět. Dvě dívky, které se narodily ve stejný den, navždy připoutané k sobě, ale přesto tak odlišné.

Chceš být Sněhurka a já budu Růženka?

*Proč musím být pokaždé Sněhurka, Sigrid?
Protože máš tmavé vlasy a já světlé, copak to nechápeš?
Ne. Jsem hloupá.*

*Hloupá? To už nikdy neříkej. Jsi ten nejchytřejší člověk, co znám,
Mio.*

Mia Krügerová zaklapla notebook a šálek s kávou zase postavila na podlahu.

Už na to nemysli.

Už je to pryč.

Přetáhla víko krabice izolepou a odzátkovala lihový fix. Chvilí přemýšlela, co napíše, nakonec zvolila jednoduché řešení.

Fotky.

Zvedla krabici a zanesla ji do menšího pokoje k ostatním. Vzpomínky. Konečně našla sílu si je projít, skoncovat se vším tíživým. Poslední krabice byla nejhorší. Zvláště jedním albem listovala s nechtí. *Miino album*. Vytvořila ho pro ni matka. Na titulní straně byla Mia jako miminko v kočárku, pro jednu na fotografii sama, uvnitř pak následovaly fotky jedna za druhou: *Miiny a Sigridiny druhé narozeniny, Sigrid a Mia tancují. Táta koupil nové auto!* Celé dětství v Åsgårdstrandu zdokumentované tak, jak to umí jen album z osmdesátých let. Vybledlé barevné vzpomínky, které v ní vyvolaly bezprostřední chuť vrýt se do koupelny, odšroubovat víčka lékovek a propadnout se do bezvědomí; jenže to samozřejmě neudělala.

Už tam nejsou.

Pilulky došly.

Všechny skříňky jsou prázdné.

Lahve došly.

Už jsou to čtyři měsíce. Zima, která panovala uvnitř, byla skoro studenější než ta za okny. Alkohol a tabletky. Nepřerušované znečitlivění jako obrana před světem, k němuž se nechtěla znát.

Před deseti lety našli její sestru Sigrid mrtvou, předávkovala se heroinem ve špinavém sklepe ve čtvrti Tøyen. Zarmoucení rodiče se pak vydali na stejnou cestu, odešli, zemřeli.

Před rokem prodala Mia byt v Oslu a koupila si dům u moře v Trøndelagu a rozhodla se je následovat.

Vzít si život.

Pojď, Mio, pojď!

Dvojče Sigrid běží v bílých šatech žlutým obilným polem, volá ji jako v hypnotickém snu.

Bože, byla tak hloupá.

Pořád se ještě styděla.

Věnovala krabicím poslední pohled, pak za sebou zavřela a vrátila se do obýváku.

Nový život.

Půl roku na plachetnici.

Znovu se usmála, prázdný šálek od kávy odložila na kuchyňskou linku a vydala se do koupelny, aby se osprchovala, když vtom zazvonil zvonek. Vyšla do předsíně a kukátkem uviděla známý obličej. Soused Alexander, kluk něco přes dvacet, spolu se světlovlasou dívkou, o níž si domyslela, že bude jeho sestra.

Co kdybyste tenhle byt pronajala?

Zatímco budete pryč?

Sestra si teď prochází trochu těžkým obdobím.

Mia uvažovala, že byt prodá, že se s tímhle městem rozloučí, ale zrovna v tomhle ohledu bývala vždy trochu měkká. Pomáhat druhým v nouzi. V tom se také se Sigrid dost lišily. Sigrid byla odjakživa drsnější, Mia zas vůči okolí citlivější, někdy si připadala skoro průhledná. Policistka. Samozřejmě se měla stát něčím jiným. Čas od času hrozilo, že ji zlo zahubí. Vlastně byla rozhodnutá studovat literaturu. Odmalička se nořila do světa fikce, který představoval místo prosté všech silných okolních dojmů. Zkusila to, přihlásila se na univerzitu, navštěvovala několik přednášek, ale ke zkouškám nakonec nešla. Obor jí připadal tak neužitečný. Číst knihy, zatímco Sigrid žije na ulici, píchá si drogy v průjezdech, ne, musela se chytit něčeho konkrétnějšího. Tak se víceméně náhodou přihlásila na policejní akademii a z nějakého podivného důvodu jí šlo studium výjimečně dobře. Jako by k tomu byla stvořená. Ještě než studia dokončila, vybral si ji Munch do své jednotky. Milovala tu práci od samého začátku. Soudržnost v týmu. Mimořádně schopní a inteligentní lidé. Pocit, že něčím přispívá. Že je štítem proti vši té mizérii. To však bylo dvousečné. Mimořádně silná, ale zároveň tak křehká.

Díky tomuhle jsi tak zvláštní, Mio.

Proto jsi ta nejlepší, koho mám.

Holger Munch pro ni v posledních deseti letech prakticky představoval otce a ona mu byla neskonale vděčná, jenže teď už byl nejvyšší čas.

Začít znovu.

Půl roku volna.

Znovu ucítila, jak jí tělem probublává radost, otevřela dveře a pustila oba mladé lidi dovnitř.

5

Mia si v hostinci U Spravedlnosti objednala kávu a minerálku a uchýlila se ke stolu v tichém rohu. Před několika měsíci by si rovnou dala pivo a jägermeister. Vzpomínka vypadala jako z jiného života. Málem se jí z ní zvedl žaludek. Munch měl zpoždění, a tak si při čekání pohrávala s náramkem na zápěstí. Na okamžik zvažovala, jestli ho má přibalit k ostatním věcem, ale rozhodla se nechat to tak. Obě dostaly ke konfirmaci stejný. Náramek stříbrné barvy se srdíčkem, kotvou a písmenem. Na tom jejím bylo M, na Sigridině S. Po obřadu si je v dívčím pokojíku prohlížely ve světle, které padalo dovnitř oknem, načež Sigrid navrhla:

Chceš můj a já si vezmu tvůj?

Mia ho od té doby nesundala. Na telefonu svítilo datum 10. dubna. Za osm dní to bude přesně jedenáct let. Předávkování. Mimo jiné i proto zvolila tohle datum odjezdu. Neměla sílu navštívit hrob. Bála se, co by to s ní udělalo. Čtyři měsíce bez omamných látek. Skoro každý den sportovala. Nikdy se necítila líp. Setkání s náhrobním kamenem by ji mohlo znovu stáhnout do tmy, prostě to nechtěla riskovat.

Sigrid Krügerová.

Sestra, kamarádka a dcera.

Narozena 11. listopadu 1979, zemřela 18. dubna 2002.

Tolik milovaná, a ještě více postrádaná.

Ne, nedokázala zabalit do krabice svůj náramek. Fotografie a ostatní věci musely stačit.

S jako Sigrid.

M jako Mia.

Upila minerálky a pohlédla k baru, kde před postaršího muže právě postavili orosenou sklenici piva. Ne. Žádný problém. Prostě vůbec nemá chuť.

Munch dorazil s půlhodinovým zpožděním. Shodil ze sebe běžový vlněný kabát a Miu objal. Pak se posadil a na stůl mezi ně položil desky s dokumenty.

„Objednala sis něco k jídlu?“ zeptal se a pohledem zalétl k barmánovi u pultu.

„Ne, nemám hlad,“ odpověděla Mia.

Munch dal znamení číšníkovi a poručil si krevetový chlebiček a jablečný mošt.

„Poslyš, Mio,“ spustil a lehce se k ní naklonil. „Mluvil jsem s Mikkelsenem a naprosto jsme se shodli. Choval se jako pitomec. Suspendování bylo zrušeno. Udělal chybu. Potřebujeme tě zpátky v práci. Jasně?“

Mia se pousmála.

„Holgere, za týden odjízím.“

„Jsi rozhodnutá?“

„Ano.“

„Na sto procent?“

Mia přikývla.

Munch si povzdechl a podrbl se ve vousech.

„Chápu. No dobrá, samozřejmě bych tě moc rád měl v týmu, ale tohle ti přeju. Už tě nebudu otravovat. Prostě jsem se musel zeptat.“

„Jednotka už zase funguje?“

„Ano.“

„Jde o tu dívku, co našli v jezeře?“

Munch přisvědčil a číšník mu mezitím naservíroval objednávku.

„Vivian Bergová. Baletka. Našli ji v kompletním kostýmu. Nějaký malý kluk s otcem, co si vyjeli na ryby.“

„Kde to bylo?“

„Jezírko se jmenuje Svarttjønn. Leží vysoko v horách ve Vassfaret. Podivný scénář.“

„Na co narážíš?“

Munch se zakousl do krevetového chlebičku a mluvil dál s plnými ústy.

„Zmizela ze svého bytu ve čtvrtek a našli ji v sobotu v kompletním kostýmu vysoko v horách, co na tom *není* podivného, prosím tě?“

Položil prst na složku mezi nimi.

„Všechno je tady.“

„Vím, o co se pokoušíš, Holgere, ale už jsem se rozhodla.“

„Rozumím,“ přitakal Munch.

„Co myslíš tím kompletním kostýmem?“

„Měla vyčesané vlasy a šaty s takovou tou tylovou sukénkou. Bílé punčocháče. A baletní špičky.“

„Špičky? Obuté?“

Munch přikývl.

„Podivné.“

„Vid?“

„Jak daleko leží to jezero od silnice?“

„Asi tři čtvrtě hodiny cesty, celkem strmě do kopce.“

„Vynesl ji tam?“

„Netuším,“ odpověděl Munch a pokrčil rameny.

Pohlédl na ni přes chlebiček a Mia mu to vyčetla z očí.

„Tak co?“ Naklonila hlavu ke straně.

„Co jako?“ opáčil Munch.

„Cos mi neřekl?“

Munch zvažněl. Otřel si ústa ubrouskem.

„Myslím, že to ušla sama,“ vypravil ze sebe nakonec.

„Jak to?“

„Ty baletní špičky jsou samá odřenina a díra. Na podrážkách. Myslím, že je zjevné, že nahoru vyšla sama.“

„Byla to podle tebe sebevražda?“

„Ne, rozhodně ne. Někdo jí vbodl jehlu přímo do srdce.“

„Injekci?“

„Ano.“

„A co v ní bylo?“

„Ethylenglykol.“

„A to je?“

„Fridex.“

„A do pr...“

„Jo. Smrtelně nebezpečná kapalina, kterou si může na benzince koupit úplně kdokoli.“

„A proč si teda myslíš, že k tomu jezeru nedošla sama a sama si tu injekci nepíchla?“

„Co bys řekla?“ zeptal se Munch a opřel se. „To přece strašně bolí. Ty bys to tak udělala?“

Na okamžik se přestal hlídat a samotnému mu to došlo.

Přesně před rokem.

Stůl pokrytý různobarevnými tabletkami.

Sama na ostrově u trøndelagského pobřeží.

Pojď, Mio, pojď.

„Promiň,“ řekl Munch a znovu se k ní naklonil. „Samozřejmě jsem nechtěl...“

„To je v pohodě, Holgere,“ uklidnila ho Mia a zvedla ruku.

„Jak se vlastně máš?“ pokračoval Munch. Zdálo se, že ho jeho neomalenost pořád mrzí. „Úplně jsem se zapomněl zeptat. Promiň. Víš, jak to chodí.“

„Jasně, Holgere. Víím. A mám se dobře. Vlastně opravdu dobře.“

Zvedla lahev minerálky, lehce jí pohoupala a symbolicky upila.

„To je fajn,“ přikývl Munch. „Vypadáš dobře, abych pravdu řekl, zatraceně dobře. Už dlouho jsem tě neviděl takhle, jak to mám říct...“

„Střízlivou?“ usmála se Mia.

Munch se uchechtl.

„To není úplně to pravé slovo, ale jo, proč ne? Jak dlouho už?“

„Čtyři měsíce.“

„Sakra, to blahopřeju.“

„Naštěstí,“ povzddechla si Mia. „Minule jsem odvedla naprosto příšernou práci, moc mě to mrzí.“

„Nemluv o tom,“ odfrkl Munch a zavrtěl hlavou. „Kdo ví, co by se stalo, nebýt tebe. Panebože, ani si netroufám si to představit. Vyřešilas ten případ. Je mi celkem ukradené, cos v sobě potřebovala mít, aby se ti to povedlo, ale každopádně jsem rád, že tě teď vidím tak... bdělou.“

Mia se usmála. Cítila, že to kolega myslí vážně.

„Jak to s ní vypadá?“

„S Miriam? Čím dál líp. Je silná. Zvládne to. Mimochodem, mám tě pozdravovat. Měla by ses za ní brzy stavit.“

„Zkusím to stihnout, než odjedu,“ přitakala Mia.

„Fajn. Udělalo by jí to radost.“

Přátelsky se usmál a sáhl do kabátu.

„Budeš mi dělat společnost, když si zajdu na cigaretu?“

Mia přikývla a následovala ho pod lampami na zadní dvo-
rek. Jaro sice do Osla přišlo, ale samozřejmě žádné velké teplo
nepřineslo. Objala se pažemi, Munch si zatím zapálil a zase zváž-
něl.

„Co kdybys mi dala sedm dní?“ pronesl opatrně.

„Já nevím, Holgere.“

„Týden. Nic víc. Jen chci, abys to viděla. Abys mi řekla, co tě
napadá.“

Mia semkla rty a trochu se nad tím zamyslela.

Dívka v kostýmu baletky.

Daleko ve vnitrozemí v horském jezírku.

Injekce fridexu?

„Na místě činu jsme našli několik podivných stop,“ odkašlal
si Munch a věnoval jí pohled, který už viděla tolikrát předtím.

Je na tom něco neobvyklého, Mio.

„Co jste našli?“

„Dáš mi týden?“

Jeho oči ji teď skoro prosily.

„Tak dobře,“ vzdychla nakonec Mia.

„Skvělé,“ usmál se Munch a poplácál ji zlehka po rameni.

„Co jste teda našli?“

„Moc nevím, kde začít,“ spustil váhavě Munch. „Nechal na
místě foťák.“

„Cože?“

„Fotoaparát na stativu.“

„Namířený na mrtvolu?“

Munch přikývl, tvářil se vážně, pak dlouze potáhl z cigarety.

„Byly v něm nějaké snímky?“

„Ne, byl prázdný. Je v něm slot na paměťovou kartu, ale tu si vrah odnesl.“

„Proč *vrah*? Víš, že to byl muž?“

„V blátě byly otisky. Velikost 43.“

„Tělo té dívky leželo u břehu?“

„Ano.“

„A foťák mířil přímo na ně?“

„Ano,“ přikývl Munch.

„Divné,“ zamumlala Mia.

„Taky se mi zdá.“

„Něco dalšího?“

„Nejsem si úplně jistý, jestli je to relevantní, ale kousek odtud jsme našli stránku vytrženou z dětské knížky.“

„Z jaké?“

„Astrid Lindgrenová, *Bratři Lví srdce*. Prokážeš mi službičku? Mrkneš se na to? Moc by to pro mě znamenalo.“

Munch típl cigaretu.

„Mám pocit, že tohle jsem už zažila, Holgere. Objevíš se s fotkami, na které se mám podívat.“

„Jen se mrkneš.“

„Tak jo, Holgere, že jsi to ty,“ povzdechla si Mia a vrátila se s ním ke stolu.

6

Když si Munch vsunul cigaretu mezi rty a pohlédl oknem dovnitř, bodl ho osten špatného svědomí. Volno. Od všeho, co je a bylo. Panebože, málokomu by takovou pauzu přál víc než Mie, ale nic platné, teď ji potřeboval. *Případ pro Miu*. Napadlo ho to, hned jak uviděl snímky z místa činu. Vyšetřoval vraždy už skoro třicet let a podobných případů nebylo mnoho. *Chladnokrevný. Vykalkulovaný. Naplánovaný. Jako by si někdo vychutnával každou vteřinu.* Úkladná vražda. Vražda. Běžným lidem to samozřejmě připadalo hrůzné, což také pro všechny, kterých se smrt dotkla, bylo, ale obvykle bývalo rozuzlení mimořádně prosté. Motivy vždy vyšly najevo. Žárlivost. Návist. Pomsta. Často v kombinaci s nadměrnou dávkou nějaké omamné látky. Lidská povaha. Nebylo to tak těžké vysvětlit. Munch by spočítal na prstech jedné ruky ty případy, kdy si bezprostředně po zhlédnutí místa činu nepředstavil průběh zločinu a nenašel pachatele v kruhu těch, na které padlo podezření hned na začátku. Vyšetřování mohlo nějakou dobu trvat, to jistě, ale jeho první myšlenka bývala obvykle správná. *Jenže tohle?* Potřásl hlavou a znovu potáhl z cigarety, když vtom se mu v kapse béžového kabátu rozvibroval telefon.

„Tady Anette, máš chvilku?“

„Jasně, spust“, vybídl ji Munch.

„Konečně se mi podařilo dovolat se do Ulleválské nemocnice, zdá se, že Karoline Bergová je schopná vypovídat.“

„Fajn,“ konstatoval Munch. „Máme přijít v nějakou určitou hodinu?“

„Jen mi řekni, kdy tam vyrazíš, a já to domluvím se službou.“

„Dobře, a co šéfka baletu?“

„Jmenuje se Christiane Spidsøová,“ upřesnila Anette. „Dneska je v práci přímo v Opeře. Vypadala pořádně vyvedená z míry, ale přijme nás, jakmile bude třeba.“

„Zjistili jsme něco o tom autě?“

Lidé od kriminálky našli šedý mercedes na krajnici poblíž jakési pěšiny. Technici na podlaze pod sedačkou objevili řetízek. Matka Vivian Bergové potvrdila, že patřil dceři. Celé to bylo podivné. Dovezl ji tam? A pak šla sama? Proč někdo nechal auto stát s otevřenými dveřmi? A proč by parkoval tak daleko?

„Krádež mercedesu nahlásil už ve středu nějaký Thomas Lorentzen, advokát.“

„Máme na něj něco?“

„Pokud vím, tak ne, ale požádala jsem Grønlieho, aby to obtelefonoval, na ty nové databáze se nedá moc spolehnout.“

„Fajn,“ přikývl Munch. U stolu uvnitř Spravedlnosti zahlédl nějaký pohyb.

„Jak to vypadá u tebe?“ zeptala se Anette.

„Prochází si teď fotky.“

„Půjde do toho s námi?“

„Myslím, že ano,“ řekl Munch.

„To je dobře,“ přisvědčila Anette. „Volala jsem na soudní, že se tam objevíš, chceš nejdřív tam, nebo jak?“

„Stavím se tam během dne. Mluvila s Ernstem-Hugem?“

„Ne, Ernst-Hugo Vik už nejspíš odešel do důchodu. Je tam nějaká nová doktorka. Lillian Lundová.“

„Dobře, myslím, že nejdřív zajdeme za Karoline Bergovou, pokud je schopná s námi mluvit.“

„Vezmeš Miu s sebou?“

„V to doufám.“

„Tak fajn, hodně štěstí. Zavolám ti, kdyby něco,“ přislíbila Anette a zavěsila.

Munch odhodil nedopalek na suchý asfalt a vrátil se do lokálu. Lehce si odkašlal a opatrně vklouzl za stůl naproti Mie.

„Co tomu říkáš?“

Ten pohled vídal často. Ty jasné modré oči, které se sice upíraly na něho, ale přesto se zdálo, že se nacházejí na míle daleko.

„Asi mám po dovolené,“ ušklíbala se Mia a prohrábla si havraní vlasy.

„Jsi si jistá?“ podivil se Munch.

„Zdá se mi to tak,“ zamumlala.

„Co tě při tom napadá?“ naléhal dál a opatrně položil ruku na složku mezi nimi.

„Něco tam chybí.“

„A co?“

„Nevidíme, co bylo v hledáčku fotoaparátu. Takový snímek jsme nepořídili?“

Zalistovala fotografiemi a zvedla pohled k Munchovi, tentokrát o něco přítomněji.

„Pokud tam není, tak ne,“ odpověděl.

„Já...“ začala Mia a zase se v myšlenkách vzdálila.

Munch nereagoval. Nechal ji, aby se ztratila v úvahách. Tým s Miou Krügerovou, nebo bez ní? Jako den a noc. Ať si klidně dopřeje tolik času, kolik chce.

„Co vidíš?“

„Úplně nerozumím tomu, proč si vybral tohle místo,“ odpověděla nakonec a znovu k němu zvedla oči.

„Jak to?“

„Chtěl s ní být nejdřív o samotě? Takhle to bylo?“

„Co myslíš tím nejdřív?“

Sklonila hlavu ke straně a podívala se na něj.

I tohle už Munch viděl, tolikrát, ten pohled, který říkal: *Copak nevidíš to co já?*

„Postavil tam foťák. Nechal ji ležet ve vodě, ani se nepokusil ji zakrýt?“

„Ano...?“ tázavě se ozval Munch.

„Chtěl, abychom ji našli,“ prohlásila Mia a natáhla se pro cosi na stole, skoro ji překvapilo, že to tam není.

Drink.

Když ji dřív vídal prohlížet si snímky z místa činu tímhle způsobem, pokaždé u sebe měla lahev a teď se zazdalo, že její tělo chvilku nechápalo, že už tomu tak není.

„Myslíš?“ zeptal se.

„A ty si to nemyslíš?“ odrazila otázku Mia a napila se minerálky.

„Nevím. Vysvětli mi to.“

„Vždycky trochu lituji, ne? Zakryjí mrtvolu, aby sami před sebou zločin schovali, tos mě přece sám učil, ne? Sakra...“

Mia znovu v myšlenkách opustila místnost.

„Chtěl s ní být o samotě.“

Munch mlčel.

„Tos chtěl, vidě?“ pokračovala Mia, její oči se opět upíraly někam dovnitř, slova tiše splývala přes rty. „Ty a ona. Sami v lese na horách. Zavezls ji tam. Jaks ji tam dostal? Znals ji? Šli jste nahoru společně? Důvěřovala ti?“

„Co si myslíš o té knize?“ přerušil ji Munch.

„Cože?“ vyhrkla Mia zmateně.

„Ta stránka z knihy. Souvisí s případem?“

„Určitě.“

Mia otevřela složku a otočila snímek k Munchovi.

„Vidíš to?“

„Co mám vidět?“

„Vivian zmizela ve čtvrtek?“

„Ano.“

„Minulý týden přšelo, tehle už ne. Ta stránka tam neležela dlouho. Vlhkost, která je na ní patrná, je od země. Nechal ji tam pro nás.“

Mia se opřela a znovu si prohrábla vlasy.

„Co myslíš, že to znamená, *Bratři Lví srdce*?“

„To se zatím nedá říct,“ odpověděla a na okamžik se opět zamyslela.

„Takže do toho jdeš s námi?“ zeptal se Munch.

„Tohle byla moje nejkratší dovolená v životě,“ zamumlala a obdařila ho poněkud rezignovaným úsměvem. „Říkals něco o její matce, ne?“

„Přijela z Bodø, aby ji viděla tančit,“ přisvědčil Munch. „Nenašla ji doma a nahlásila ji jako pohřešovanou.“

„Kde je teď?“

„Byla v šoku, hospitalizovali ji v Ullevålské nemocnici.“